

ikke, saa vil efter Sagens Natur et Tilsyn med Fængselet som med enhver anden Anstalt, der lever sit Liv bag lukkede Mure, være paakrævet, det kan være et Tilsyn af den Natur, jeg har foreslaaet, det kan være af en anden. Jeg er i saa Hensende i fuld Overensstemmelse ogsaa med Fængselsdirektøren, saaledes som det fremgaar af, hvad han selv har skrevet om denne Sag. Dermed skal jeg — ikke af Hensyn til, at jeg ikke kunde ønske at sige en hel Del mere om den ganske utiladelige Maade, hvorpaa Flertallet er optraadt her i Dag, ikke, fordi jeg ikke kunde ønske at imødegaa meget andet af, hvad Flertallet og Justitsministeren har udtalt i Dag, men fordi jeg selvfølgelig for at kunne gøre det systematisk maatte gennemse det i Fortrykket, og fordi man nu ønsker en Afslutning af Sagen, hvad jeg ikke heller vil lægge Hindringer i Vejen — afslutte med det sagte, forsaavidt man ikke provocerer mig til at bede om Ordet yderligere.

Ordføreren (Jessen): Jeg kan nøjes med en kort Bemærkning overfor det ærede Medlem. Han har jo faktisk indrømmet, skønt han gør krampagtige Forsøg paa dog at komme bort fra det, at han i denne Sag har vovet sig længere ud, end han kunde bunde. Jeg vil slutte mig til hans Opfordring til ærede Medlemmer eller andre, som interesserer sig for denne Sag, om at læse Betænkningen og Diskussionen her, saa nærer jeg ikke Tvivl om, at de vil faa den rette Opfattelse af, hvad der er sket i denne Sag, og komme til det Resultat, at der ikke har været den fjerneste Grund for det ærede Medlem til at rejse den paa den Maade, han har gjort.

Det ærede Medlem klager over Udvalgsarbejdet. Det er en ganske uberettiget Klage ligesom de andre, han har fremsat. Udvalgsarbejdet har været ledet paa den sædvanlige Maade, vi har diskuteret Sagen, men det ærede Medlem har været ganske utilbøjelig hertil. Da Flertallets Betænkning forelaa, erklærede det ærede Medlem blot, at han ikke kunde slutte sig til den, men vilde afgive Mindretalsindstilling, og den skulde, som omtalt, komme inden en vis Tid, men gjorde det ikke, og vi maatte endda opfordre det ærede Medlem til at komme med den, da vi ellers vilde se os nødt til at afgive vor Betænkning. Saa kom det ærede Medlems Betænkning endelig langt om længe.

men der er ikke af det ærede Medlem udtalt noget som helst Ønske om at faa den diskuteret i Udvalget, og der var i og for sig heller ingen Grund hertil efter den haanlige Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte Flertallet.

Med Hensyn til det, at det ærede Medlem har sendt Betænkningen til de tre Kampfæller, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at den paa det Tidspunkt, den var sendt, ikke var kommet offentlig ud. De Mennesker stod med den under Forhørene i Nyborg omkring den 20. Juni, og Betænkningen er først anmeldt og omdelt her i Tinget i Mødet den 27. Juni.

Det ærede Medlem siger, at Flertallet er „gaaet bag Biddet“. Jeg forstaar ikke rigtig det Udtryk, men det skal vel sige noget lignende som det, det ærede Medlem sagde til mig, da vi forhandlede om Udvalgs Nedsættelse, at jeg havde faaet en Parole. Jeg tror, det ærede Medlem skal være forsigtig med saadanne Udtalelser, jeg tror, han meget hellere skulde tænke paa et andet Udtryk, man kunde anvende under disse Forhold, nemlig, at han er „gaaet i Vandet“.

Fraenkel: Den ærede Ordførers løse Ord om at gaa i Vandet og om krampagtige Forsøg paa at komme bort fra Sagen, giver jeg ikke fire Skilling for, det er ikke andet end det samme Ordvæv, som han er saa stærk i, og som formodentlig hører til hans Profession. Dersom jeg ikke havde rejst denne Sag, havde hele Kompagniet siddet derovre den Dag i Dag, saa der er ingen Grund for mig til at fortryde eller mene, at jeg har været for langt ude. Jeg er paa et enkelt Punkt kommet til at gøre mig skyldig i en Urigtighed, det beklager jeg; der er jeg altsaa blevet vildledt.

Dette, at jeg skulde have sendt Betænkningen til disse Folk, inden den blev offentliggjort, er simpelthen en Usandhed (*Ordføreren [Jessen]*): Hvordan har de saa faaet den?). Ja, det ved jeg virkelig ikke, spørg ikke mig om det, det kan jeg ikke vide. Jeg har ikke sendt den, før den var blevet offentliggjort. (*Ordføreren [Jessen]*): Hvorfor stod der saa: Strengt fortrolig fra Dr. Fraenkel?). Ja, til mit Parti! Der har jeg sendt den, saa snart jeg fik at vide, at den var oppe hos Fængselsdirektøren; saa tænkte jeg: Was dem einem recht ist, muss dem anderem billig sein, og saa sendte jeg den til Partigruppen, til mine Meningsfæller. Men lad os bare ikke